

אָפּן וואָס דו זאלסט
לויטן פֿאַר...
וואָס אָפּן אָפּן...
אָפּן אָפּן אָפּן...
אָפּן וואָס
לויטן אָפּן אָפּן...
--
אָפּן אָפּן אָפּן אָפּן אָפּן אָפּן
אָפּן אָפּן אָפּן אָפּן אָפּן אָפּן

1+ 2 * 6019 A.L.

Berthoo Lammers

De smaak van Korenwijn

Deel II

De Vergelding

2019

UITGAVE WWW.DESMAAKVANKORENWIJN.NL

Druk: 1ste druk
Omslagontwerp Berthoo Lammers
Illustratie omslag Foto: Jachthuis in Parmen (*Oost Duitsland*)
(Natuurgebied Schorfheide-Chorin)
© 2019 H.P. Fousert
Redactie Liesbeth Weijs

ISBN 9789082538847
NUR 400 – Non-fictie vrije tijd/algemeen
ADD NUR-I 330 – Spannende boeken/algemeen
ADD NUR-II 332 – Thriller

Eerder verschenen:

-2016- '*De Smaak van Korenwijn .30-06*' (*Deel I*)

-2017- '*Valwind*'

-2018- '*De Priorij van Christaller*'

Gepubliceerd in eigen beheer

© 2019 Berthoo Lammers

Drukkerij Ipskamp Printing Enschede

Disclaimer

Elke overeenkomst met bestaande personen -in leven of overleden-, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt en/of veelevoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

De smaak van Korenwijn

Deel II

De Vergelding

Op een dag werd ik benaderd door mijn goede vriend en leermeester in het beoefenen van de jacht -Herman Fousert- voor een bijzondere opdracht. Het schrijven van een trilogie over onze gezamenlijke belevenissen in en rond een jachtveld in Oost-Duitsland. Dat werd "*De Smaak van Korenwijn*", bestaande uit drie boeken die deels gebaseerd zijn op onze ervaringen.

Na deel I, "*De Smaak van Korenwijn - .30-06*", hebben we uit de bijna onuitputtelijke bron van ons beider ideeën een vervolg verhaallijn geëxtraheerd die we met veel enthousiasme als basis hebben gebruikt voor het schrijven van deel II "*De Smaak van Korenwijn - De Vergelding*". Het resultaat is een thriller waarbij wraak, passie, vernedering en egoïsme elkaar kruisen in het jachtveld.

Onder dankzegging voor zijn bijzondere inspanningen en analyses teken ik,

Met de U bek.. gev.. van H.. en T.., Uw U heilw.. medebr.. in de Koninklijke Kunst.

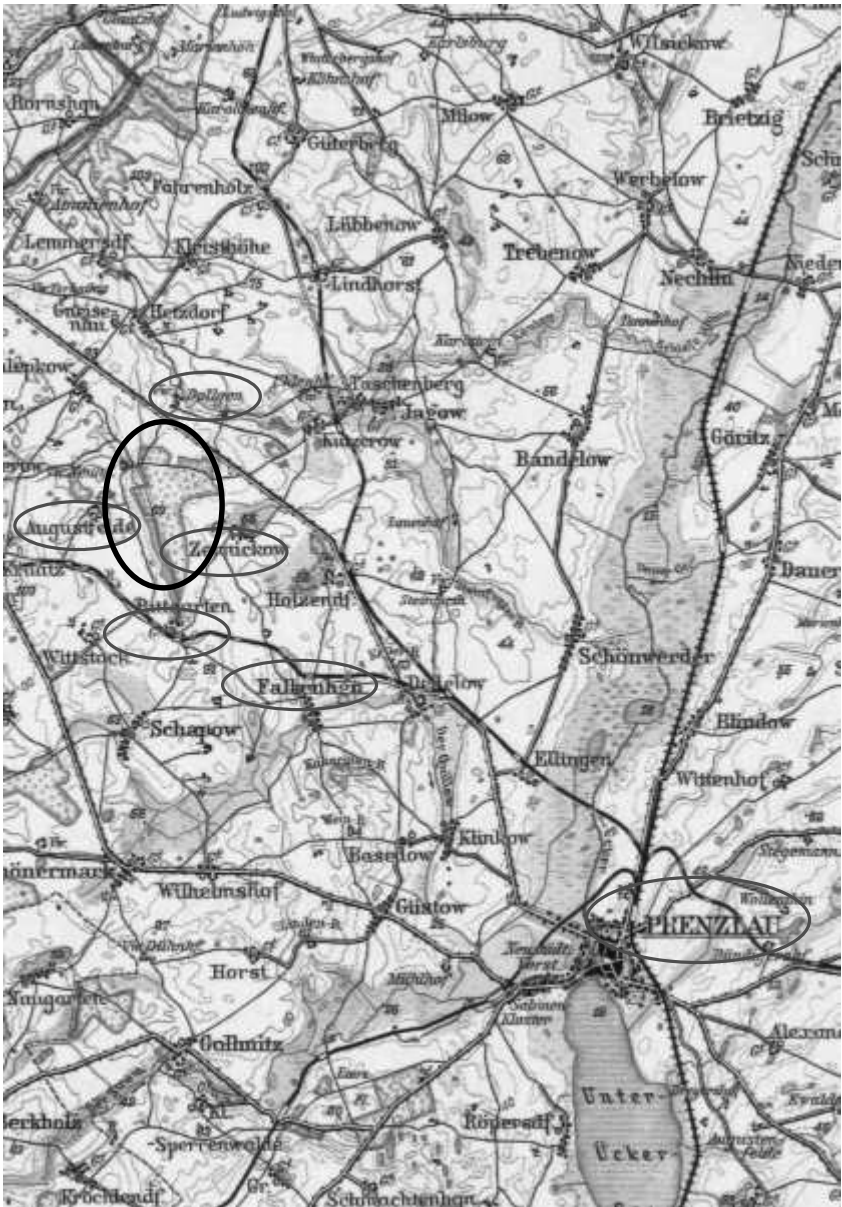
Berthoo Lammers

...Ik hoop hiermee aan Uw opdracht te hebben voldaan...

Kaart met de omgeving van Prenzlau met het jachtgebied.

Het bos “Klein Schorfheide” net boven het dorpje Rittgarten (zwart kader).

Woord vooraf

Dit verhaal, speelt zich af in de Uckermark, een schitterend natuurgebied in het oosten van Duitsland. Het is een feit dat ernstige gebeurtenissen binnen groepsverband ontegenzeggelijk hun weerslag hebben op het gedrag van de leden van die groep.

Een vrouwelijke jager, wier man enige jaren geleden is vermoord komt, overmand door verdriet, terug naar Nederland waar ze in een psychiatrische kliniek wordt opgenomen. Na haar ontslag keert ze op uitnodiging terug naar haar jachtgebied en ontwikkelt een passionele vorm van haat als ze denkt te weten wie de dader is.

Echter, ze is niet meer bij machte om te relativieren en stort zichzelf en anderen in het ongeluk. Het verhaal beschrijft de vastberadenheid van een vrouw die verblind door haat, een roekeloze jacht begint op diegene waarvan zij meent dat die haar leven heeft geruïneerd. Daarbij schuwt ze geen enkel middel dat de jacht haar biedt. Uiteindelijk grijpt de natuur in.

Herman Fousert

PROLOOG

*Hoe het begon, ergens onder het plaatsje Fürstenwerder,
december 2013*

Een Nederlandse jachtheer, Jacques in 't Gooi, leefde vanaf 2008 op een landgoed annex jachtrevier diep in de bossen van de Uckermark in het voormalige Oost-Duitsland. In het schitterende karakteristieke, deels uit veldstenen opgetrokken jachthuis, leidde hij een enigszins teruggetrokken leven. Het jachthuis was destijds eigendom van graaf Von *Falkenhagen zu Feldberg* die het na de Tweede Wereldoorlog terugkreeg van de overheid. In 't Gooi was destijds getrouwd met een naïeve vrouw, Violetta de Wit. Zij woonde in Nederland en verdiende daar de kost voor hem. Met enige regelmaat bezocht zij hem op het landgoed. In 't Gooi leidde een anoniem dubbelleven waarin financiële uitbuiting van vrouwen, oplichting van vrienden en kennissen centraal stond. Hieraan kwam abrupt een einde toen hij na een drijfjacht in 2013 dood op een jachtkansel werd aangetroffen. Forensisch onderzoek toonde aan dat hij tijdens de jacht in het bos opzettelijk door een kogel werd getroffen.

Ondanks de vele inspanningen van de deskundige, gedreven inspecteur Friedhelm Wolff werd door het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs de moord nooit opgelost. Wel waren er toentertijd verdenkingen.

Tijdens het onderzoek bleek dat In 't Gooi mogelijk eerder betrokken moet zijn geweest bij de dood van de jachttopziener van de graaf, de vader van Esther Anna Neuman, zijn voormalige Duitse levensgezellin. Het gerucht dat zij verantwoordelijk was voor de moord op In 't Gooi, werd echter nooit bewezen.

Direct na de moord op Jacques in 't Gooi zijn graaf Falkenhagen zu Feldberg en Esther Anna Neuman, die inmiddels zijn partner was geworden, naar Sint-Petersburg verhuisd. Enkele jaren later keerden zij, omwille van de rust en de mogelijkheid om de jacht te kunnen beoefenen, terug naar het jachthuis waar ze zich definitief vestigden. Inmiddels leidt graaf Von Falkenhagen zu Feldberg met zijn geliefde al vijf jaar een betrekkelijk ongestoord, teruggetrokken en liefdevol bestaan.

Na de moord op haar man keerde Violetta de Wit als eenzame weduwe berooid en teleurgesteld terug naar Nederland. Sindsdien is ze geestelijk een wrak.

Onlangs is ze na een intensieve twee jaar durende behandeling, ontslagen uit een psychiatrische kliniek. Wat echter niemand weet, is dat ze vastbesloten is om de moord op haar man te wreken. Als ze een vermoeden krijgt wie de moordenaar is laat ze geen mogelijkheid onbenut om tot uitvoering over te gaan.

Berthoo Lammers

23 december 2017, 08.00 uur.

*Psychiatrische kliniek Sancta Maria
(Bollingawier Friesland)*

Langzaam laat de verpleegster de jaloezieën voor de ramen zakken. De steriel ogende witte kamer verandert, door het afschermen van de eerste laaghangende zonnestralen, in een grijze bedompte ruimte. Het is de kamer van Violetta de Wit. Een vrouw van middelbare leeftijd die, na de moord op haar man Jacques In 't Gooi, geestelijk diep in de put raakte. Haar huwelijk, dat ze pas op latere leeftijd sloot, werd een grote nachtmerrie. Niets van wat ze hem aan materiële genoegdoening had gegeven werd met de door haar zo verlangde liefde beantwoord. Wat had ze onwaarschijnlijk veel geïnvesteerd in hem. Ze wilde niet toegeven aan de gedachte dat 'de ware liefde,' waar ze nog zo op gehoopt had, een farce bleek te zijn. Hij woonde in een jachthuis in het verre Oost-Duitsland, waar zij hem volledig onderhield. Zij betaalde de huur van het jachthuis, de pacht van de jachtgronden en hij leefde op haar kapitaal. Na de moord was haar vertrouwen in de mens omgeslagen in wantrouwen waardoor enig contact met haar nog nauwelijks mogelijk bleek. Violetta de Wit was nog maar op één punt gefocust: wraak nemen op de moordenaar van haar man. Na een jaar zichzelf lichamelijk en geestelijk ernstig verwaarloosd te hebben werd maatschappelijke hulp ingeschakeld en dreigde een gedwongen opname in een psychiatrische kliniek. Toch wist ze, als ze een van haar heldere momenten had, dit voortdurend af te wenden totdat twee jaar later een suïcidepoging haar bijna fataal werd. De situatie werd daardoor onhoudbaar. Ze besepte dat ze professionele hulp moest zoeken wilde het niet tragisch aflopen. Uiteindelijk was het Violetta's zus Myrthe die aandrang op een opname. Overtuigd van de ernst van haar ziekte besloot Violetta daaraan mee te werken. Een kleine twee jaar verbleef ze in de kliniek, waar gewerkt werd aan haar genezing van een ernstig beschadigd zelfbeeld.

‘Heb je goed geslapen, Violetta?’ vraagt de verpleegkundige zachtjes.

‘Redelijk, ik ben vannacht met enige regelmaat wakker geweest, omdat ik vandaag naar huis mag. Je kunt je voorstellen dat het voor mij dus een bijzondere dag is,’ zegt Violetta terwijl ze de dekens van het bed nog eens over haar lichaam gladstrijkt.

‘We gaan je missen, tenslotte ben je hier bijna twee jaar onafgebroken in therapie geweest’.

‘Ja, ik ben blij dat ik de behandelingen heb ondergaan, zonder jullie had ik het niet gered. Ik denk dat mijn gedrag mij dan fataal zou zijn geworden.’

Ze pakt haar mobieltje van het nachtkastje en checkt haar berichten. Er komt zelden wat binnen. Vrienden en kennissen hebben haar verlaten, alleen haar zus is haar trouw gebleven. Met haar heeft ze regelmatig contact via whatsapp.

‘Heerlijk dat ik net voor Kerstmis naar huis mag,’ zegt ze opgewekt.

‘Dat heb je helemaal aan jezelf te danken Violetta,’ merkt de verpleegster op terwijl ze de lamellen iets verdraait zodat het niet al te donker wordt in de kamer. ‘Je bent van ver gekomen en je bent een krachtige vrouw gebleken. Dat heeft je goed geholpen bij je genezingsproces.’

Violetta volgt de handelingen van de verpleegster nauwkeurig. Ze beseft dat als ze straks naar huis gaat, ze geheel op zichzelf aangewezen is. Zorgen over de terugkeer in de samenleving heeft ze niet, maar ze moet zich opnieuw oriënteren op haar toekomst. Ze denkt veel terug aan het moment dat ze in de kliniek werd opgenomen. Toch is er nog altijd die onbekende stem in haar. Een stem die hunkert naar antwoord op de vraag wie haar man vermoord heeft. Ze heeft die vraag de afgelopen jaren geen plekje kunnen geven. Het gaf haar geen rust. Het verlangen naar rechtvaardigheid is altijd in haar gedachten aanwezig gebleven. Daarmee om te leren gaan is bijzonder moeilijk.

Voor Violetta is de psychiatrische Kliniek *Sancta Maria* in het plaatsje Bollingawier in Friesland haar thuis geworden. Het ligt

afgelegen en is een van de best beveiligde klinieken van het land. Hier worden mensen behandeld die grensoverschrijdend gedrag vertonen, die geen grip meer hebben op het leven, zich ernstig onbegrepen voelen en de neiging tot delict- of suïcidaal gedrag vertonen. Violetta heeft bewust voor behandeling in deze instelling gekozen en zich destijds laten doorverwijzen door haar specialist.

De jarenlange behandeling was er niet alleen op gericht om met mensen in haar omgeving samen te werken om zo in de toekomst (dreigend) suïcidaal gedrag te voorkomen, maar ook om haar negatieve zelfbeeld te veranderen. Nu, op de dag van haar ontslag, blikte ze terug op het verleden. Eén vraag bleef echter tot op heden onbeantwoord. Een vraag die ook vele malen tijdens de behandeling werd gesteld, maar waarop ze het antwoord bewust schuldig bleef. Ze wilde haar overleden man niet beschadigen. Nu weet ze er goed mee om te gaan. Waarom hield ze zo onwaarschijnlijk veel van haar man...? Wat had hij, dat zij na zijn dood zo ontspoorde? De psychiaters observeerden haar in het begin van de behandeling weken achtereen en stelden de uiteindelijke diagnose vast: Violetta leed aan een ernstige vorm van borderline. Een ziekte die haar bijna tot aan de rand van de afgrond dreef.

Violetta wilde en kon niet accepteren dat ze leed aan deze extreme vorm van verlatingsangst. Door wijlen haar man Jacques elke maand geld te doneren kon zij de jacht blijven beoefenen in haar geliefde jachtveld, maar werd daardoor op geraffineerde wijze afhankelijk gemaakt van deze meesteroplichter. Jacques in 't Gooi gaf namelijk helemaal niet om haar. Hij was alleen geïnteresseerd in status en geld om zijn eigen ziekte - oniomanie¹ - het hoofd te kunnen bieden. Om in zijn Duitse omgeving de status te tonen die hij in werkelijkheid helemaal niet bezat. In

¹ Oniomanie: Mensen met koopverslaving of compulsief koopgedrag (met een moeilijk woord ook oniomanie genoemd) hebben een permanente en vooral ongecontroleerde drang om te kopen, zonder enige reële behoefte en ongeacht hun financiële middelen.

Duitsland ging het verhaal al snel rond, dat als In 't Gooi je vroeg om diensten te leveren, je deze maar beter vooraf kon afrekenen. Facturen werden niet of heel laat betaald. Toen Violetta na de moord op haar man uit het jachthuis werd gezet door graaf Von Falkenhagen zu Feldberg kwam ze erachter dat er nog rekeningen openstonden bij Hotel Eichenhain vanwege overnachtingen van Hollandse jagers. Een deel van de rekening over die verblijfsperiode moet nog steeds betaald worden! Hij vervreemde zich van zijn jachtvrienden Herbert de Vaux en Berthold Schaapman. Mannen die al enige jaren bij hem op jacht kwamen. Die beiden zagen met lede ogen het lijden van Violetta aan. Het zodanig ophouden van de schone schijn dat elk gapend financieel gat gezichtsverlies teweegbracht interesseerde hem op geen enkele wijze. Dat hij daarvoor zijn eigen vrouw misbruikte evenmin. Violetta vraagt zich nog steeds af hoe het mogelijk was dat haar man haar jarenlang zo heeft kunnen misleiden. Natuurlijk begreep zij pas achteraf dat hij aan een ziekte leed nadat zij hem confronteerde met zijn dwangmatige koopgedrag. 'Ja, ik heb oniomanie,' vertelde hij zonder enige schroom enkele weken voordat hij vermoord werd. In 't Gooi kocht met het geld van Violetta alles wat hij kon krijgen om aan zijn eigen verslaving tegemoet te komen. Hij was er trots op en pronkte in zijn omgeving met zijn fake status. Pas na zijn begrafenis hoorde Violetta dat er bijna dagelijks een busje van de pakketdienst bij het jachthuis voorreed om de nodige bestellingen uit te laden. Maar de liefde voor deze man die ze via een datingsite leerde kennen maakte haar blind. Immers, ze genoot als ze enkele dagen vrij had van haar passie, de jacht op grofwild in de bossen in Oost-Duitsland. Ze was dan even weg van de hectiek in Nederland. Daar in de Uckermark, daar lag haar focus. In de schamele weekenden dat ze haar man kon bezoeken genoot ze zichtbaar en schijnbaar onbekommerd. Maar de werkelijkheid was anders. Hoe ver is ze wel niet gegaan om, vanwege het genot van de jacht, hem te fêteren.

In 't Gooi had deze vrouw bewust uitgekozen en tot zijn slachtoffer gemaakt. Na hun bruiloft, die zij volledig betaald had, nam haar krachtige financiële positie snel af. De maandelijkse overboekingen naar Duitsland brachten haar aan de rand van de financiële afgrond. Met de moord stortte haar wereld letterlijk in. Zelfs de huur van haar woning in het gehuchtje Tranendal in de provincie Groningen kon ze - ondanks dat het een starterswoning betrof - niet meer opbrengen. Wat was ze destijds dankbaar dat enkele broeders van de Vrijmetselaarsloge 'De Rechtvaardige Broederschap', eveneens uit het gelijknamige buurtschap, haar hadden gesteund. Dat de hele uitvaart destijds geregeld werd door de jachtvrienden Herbert de Vaux en Berthold Schaapman, zal ze nooit vergeten.

In de kliniek kwam ze, mede door de gesprekken met de behandelaars, tot de conclusie dat ze medeschuldig was aan het mislukken van het jachtimperium. Als zij meer controle had uitgeoefend en minder ruimhartig geweest was dan zou het misschien anders gelopen zijn. Ook moest ze leren vertrouwen te hebben in mensen die haar wel ter wille willen zijn. Uiteindelijk beseft ze ook dat hij haar enige serieuze partner was geweest. Er waren ook goede momenten in hun huwelijk, al waren deze betrekkelijk zeldzaam. De overtuiging dat de dood van haar man ondanks alles onverdiend was, is geworden tot een drive om de moordenaar te vinden.

'Wil je nog een kopje koffie op je kamer of kom je naar de centrale ontspanningsruimte?' vraagt de verpleegkundige.

'Huh....?' mompelt ze afwezig. Ze beseft dat ze even in gedachten was over de geschiedenis, de oorzaak van - het waarom - ze moest worden opgenomen in de kliniek.

'Oh ja....ik kleed mij aan en kom naar de hal. Dan kan ik van iedereen afscheid nemen voordat ik naar huis ga.'

Violetta weet dat het genezingsproces lang heeft geduurd. Ze heeft jaren met wraakgevoelens rondgelopen. Met gevoelens van onbegrip over haar onbegrensde naïviteit en het vertrouwen in

mannen. Eindelijk heeft ze inzicht gekregen in haar gedrag, haar functioneren en de wijze waarop zij dat kan veranderen en beïnvloeden zodat ze in de toekomst weer verstandige en veilige keuzes kan maken, waardoor ze haar leven weer goed op de rit krijgt.

Van een terugval is de laatste maanden geen sprake meer geweest. Maar ook Violetta beseft dat het fenomeen wraak nog steeds op de loer ligt. Wraak op diegene die ervoor gezorgd heeft dat haar man werd vermoord en zij uiteindelijk in de kliniek belandde. Dat haar relatie moedwillig vernietigd werd door iemand die ze niet kende dreef haar tot wanhoop. Ze kan zich de dag nog goed herinneren dat de eigenaar van het jachtvier, graaf Von Falkenhagen zu Feldberg, de pacht van het bos en de verhuur van het jachthuis aan haar kwam opzeggen. Plotsklaps kon ze daardoor niet meer haar grootste passie uitoefenen. Door de aanzienlijke en onbegrijpelijke hoge huurschuld die door nalatigheid van haar man was ontstaan, moest zij het jachthuis verlaten. Ook voor jachtcombinanten Herbert de Vaux en Berthold Schaapman was dit een hard gelag.

Dat die mededeling door de graaf werd gedaan in het weekend dat zij met Herbert de Vaux en Berthold Schaapman in het jachthuis was, kan ze zich nog herinneren als de dag van gisteren. Het was twee dagen na de moord en het kwam als een donderslag bij heldere hemel. Daar waar ze nog enige hoop koesterde op een beetje medeleven werd ze zakelijk afgerekend op de schulden die Jacques had veroorzaakt. Ze had op dat moment veel steun aan De Vaux en Schaapman die met een tandemasser de laatste persoonlijke spullen uit het jachthuis haalden om ze te transporteren naar haar woning in Nederland. Daarna werden alle contacten verbroken. Violetta heeft nooit geweten, dat de graaf met zijn geliefde Esther Anna Neuman twee jaar later in het jachthuis zijn gaan wonen en er een betrekkelijk ongestoord bestaan hebben opgebouwd.

In de hal van de kliniek zijn inmiddels lotgenoten van Violetta bijeen. De grote klok in de hal wijst 10.00 uur aan. Aan een kleine tafel in de hoek van de zaal zit de directrice, mevrouw Spelling, met de ontslagpapieren op haar te wachten. Als Violetta even later de ontvangsthall binnenkomt krijgt ze een applaus van de medebewoners. Nadat ze van iedereen met een omhelzing uit dankbaarheid voor de goede zorg afscheid heeft genomen, loopt ze naar de tafel waaraan de directrice zit.

Ondanks dat de meerderheid van de deskundigen er niet gerust op was dat een terugkeer van Violetta in de maatschappij met zekerheid goed zou verlopen, was er ook een aantal die Violetta het voordeel van de twijfel gaven. De stemming was zeer verdeeld. Haar borderlinesyndroom maskeerde een geheel andere vrouw opperden de leden van haar begeleidingsteam. Een vrouw die, als ze met de werkelijkheid geconfronteerd werd, ernstig ontoerekeningsvatbaar kon zijn. Dat ze niet geheel genezen was baarde de deskundigen zorgen. Ook het feit dat ze in de kliniek een stabiele indruk achterliet was geen enkele garantie voor een goed functioneren in een onveilige maatschappij, zo zeiden de medici.

‘Een misbruikte naïeve vrouw die ogenschijnlijk voor haar omgeving als stabiel overkomt kan een tikkende tijdbom worden bij het besef wat haar is aangedaan’, zo stond er in een van de conclusies in het eindverslag te lezen. ‘Daardoor blijft ze ontoerekeningsvatbaar en kan ze zich geen helder oordeel vormen wanneer dat besef bij haar ontstaat. Elke negatieve confrontatie met het verleden zal de tijdbom doen ontploffen.’ Maar de conclusies werden door de meerderheid van haar behandelend team als aanvaardbaar risico gekwalificeerd waardoor het pad naar de vrijheid mocht worden ingeslagen. Een vrijheid die zwaar op de proef zal worden gesteld.

‘Een belangrijk moment voor je Violetta,’ zegt de directrice terwijl ze haar met een glimlach toespreekt. ‘Ik weet dat je er klaar voor bent om terug te keren in de maatschappij. We hebben er lang met je over gesproken. Probeer de symptomen te herkennen van

een eventuele terugval en meld je dan direct bij ons. Wij zullen je dan begeleiden.'

'Ik weet het mevrouw Spelling. Ik ben u zeer erkentelijk voor de behandelingen die ik heb mogen ondergaan. Ik ben verheugd naar huis te kunnen gaan om het normale leven weer op te pakken. Ik ga straks genieten van het kerstfeest.'

'Dat spreken we af Violetta, ik begrijp dat je familie je inmiddels buiten opwacht'.

Mevrouw Spelling geeft Violetta een hand.

'Blijf die sterke vrouw die je bent, nu je de kliniek verlaat. Ik wens je alle succes toe in de toekomst en schroom niet om contact met ons op te nemen als daar aanleiding voor mocht zijn. In ieder geval zie ik je over een halfjaar weer terug op het spreekuur. Het ga je goed.'

Violetta knikt bevestigend en voelt een traan van vreugde over haar wang lopen.

'Nogmaals, hartelijk dank voor alles wat jullie voor mij gedaan hebben.'

Samen lopen ze naar de uitgang van de kliniek, waar enkele verzorgenden en verpleegkundigen zich hebben opgesteld om Violetta succes toe te wensen. Als ze door de draaideur gaat loopt ze de vrijheid tegemoet. Op het grindpad kijkt ze, terwijl haar zus haar al toezwaait, nog één keer achterom.

Ze wuift naar de medewerkers achter het glas. Even later omhelst ze haar zus.

'Fijn dat je mij wilde ophalen, Myrthe.'

'Je weet zusje, ik ben er altijd voor je. Kom we gaan... ik breng je naar huis.'

Myrthe heeft van kinds af aan al de gewoonte gehad Violetta 'zusje' te noemen ondanks dat ze jonger is. Het is zo gegroeid. In alle dingen die ze samen als kind al ondernamen nam Myrthe veelal het voortouw. Gedurende de rit veegt Violetta enkele tranen van haar gezicht. Ze is blij dat ze naar huis kan, maar ze realiseert zich ook dat ze zich moet voorbereiden op de leegte die komen gaat. Een leegte die niet zo snel zal worden opgevuld.

Haar alleen-zijn heeft haar onbewust in een isolement gedwongen.

Vrienden, kennissen, niets is meer zoals het vroeger was.

Als ze bij haar huis aankomt ziet ze dat het onkruid deze zomer zijn best gedaan heeft om het grindpad te overwoekeren. Ook op de ramen hangt een grauwe gloed van stof. Het huis waar ze lange tijd niet meer is geweest heeft het afgelopen jaar weinig onderhoud gehad. Het kan inmiddels wel een verfje gebruiken.

Als ze bij de voordeur staat kijkt ze haar zus aan.

'Ik ben weer thuis,' zegt ze met betraande ogen.

Ze weet dat ze veel te doen heeft. Het huis moet van boven naar beneden worden schoongemaakt. Ook moeten alle spullen uit de periode dat haar man nog leefde worden opgeruimd. Het is de enige manier om het verleden uit te wissen, hoe pijnlijk dat ook zal zijn. Elke confrontatie met het verleden zal haar doen terugvallen in emoties met alle gevolgen van dien. De herkenning van de spullen uit het verleden kan ze niet uit de weg gaan. De dozen met persoonlijke bezittingen moeten worden uitgepakt. Jarenlang hebben ze onaangeroerd in een van de slaapkamers gestaan. Violetta beseft dat het belangrijk is om weer zo snel mogelijk de draad van haar leven op te pakken. In haar gedachten is ze bezig om weer op zoek te gaan naar een baan. Niet alleen om in het arbeidsproces opgenomen te worden, maar om ook weer onder de mensen te zijn. Ze besluit de komende dagen diverse uitzendbureaus te bezoeken om zich in te laten schrijven alhoewel ze zich realiseert dat haar leeftijd geen pre is.

Als ze de sleutel omdraait en de voordeur opendruwt ziet ze een paar brieven op de mat liggen. Haar zus heeft haar belangen goed behartigd. De post werd altijd keurig afgehandeld evenals de overige maandelijks terugkerende zaken. Zij is een zichtbare steun geweest voor Violetta in de afgelopen twee jaar. Gezamenlijk pakken ze de koffers uit en gaan later op de dag nog boodschappen doen in het dorp.

Oudejaarsavond 2017, 20.00 uur.

Huize Violetta.

Het is een week geleden sinds ze ontslagen is uit de psychiatrische kliniek. Violetta had enkele oude vrienden uitgenodigd om gezamenlijk de oudejaarsavond te vieren. De ene teleurstelling na de andere kreeg ze te verwerken toen bleek dat de kennissen van vroeger een zekere weifeling uitten om haar te willen bezoeken. Violetta beseft dat sociale acceptatie een lange weg is en veel inspanning vraagt. Natuurlijk wil ze niet toegeven dat de afwijzingen mogelijk te maken hebben met haar lange afwezigheid en verblijf in de psychiatrische kliniek. Mensen zijn nu eenmaal gereserveerd, zo vergoelijkt ze haar gedachte.

Het is negen uur in de avond als ze naar de badkamer gaat om zich wat op te frissen. Op de overloop twijfelt ze. Ze legt de hand op de deurknop tegenover de badkamer. Plotseling krijgt ze een beklemmend gevoel, alsof ze een indringer is in haar eigen huis. Ze ervaart voor het eerst een moment dat ze vervreemd is van haar beschermde omgeving in de kliniek. Allerlei gedachten komen bij haar op. Tegenover de badkamer is de logeerkamer waar zich de opgeslagen spullen van Jacques bevinden. Ze stelt zichzelf de vraag of ze het al zou aankunnen om in de persoonlijke eigendommen van haar overleden man te kijken. Ze moet denken aan de afscheidswaarden van de directrice van de kliniek: 'Je bent een krachtige vrouw, Violetta'. Ze beseft ook dat een confrontatie met de pijnlijke feiten uit het verleden haar een emotionele terugval kunnen bezorgen met alle risico's van dien. Even twijfelt ze, laat de hand van de deurknop glijden en loopt door naar de badkamer, maar dan draait ze zich toch weer om en kijkt naar de kamerdeur. Weer twijfelt ze. Ze neemt een besluit en opent uiteindelijk de deur waar haar blik direct valt op een flink aantal opgestapelde dozen. De persoonlijke bezittingen van Jacques. Na haar vertrek uit Duitsland zijn deze dozen

onaangeroerd gebleven. Ze kón de deur gewoonweg niet eerder openen.

Emotioneel niet, maar misschien wilde ze het ook wel niet en hechtte ze meer waarde aan de mooie herinneringen.

Of was het toch de angst voor het onbekende?

Hoe goed kende zij Jacques nu eigenlijk?

Hoe vertrouwd was zij met hem?

Wat wist ze eigenlijk van hem?

Onbewust heeft ze er altijd voor gekozen om confrontaties uit de weg te gaan. Het zou te pijnlijk zijn om herinnerd te worden aan situaties waarin ze verzeild is geraakt. Op een van de dozen staat aan de zijkant nauwelijks leesbaar ‘*administratie*’ geschreven. Het is het handschrift van Jacques. Ze voelt zich sterk genoeg om deze te openen. De therapie heeft immers haar positieve uitwerking gehad. Ze pakt een van de bovenste exemplaren eraf en legt vervolgens de kleine doos met het opschrift “*Persoonlijke administraties*” op de overloop. Als ze de kamer even later verlaat neemt ze hem mee naar beneden. Vanaf de bank staart ze ernaar. Angst voor het onbekende? Bang voor de waarheid of is ze bang omdat ze er mogelijk niet mee om zou kunnen gaan? Voorzichtig vouwt ze de vier in elkaar geschoven flappen van de bovenkant van de doos uit elkaar en klapt ze om. Nieuwsgierig haalt ze de eerste spulletjes eruit. Enkele snuisterijen herkent ze direct. Bij het verder uitpakken komt ze overige, voor haar onbekende documenten, gebundelde A4’tjes en bankafschriften tegen. Onderin de doos stuit ze op een samengebundeld mapje met diverse foto’s. Ze maakt het rode lintje los. Het voelt alsof ze inbreekt in de persoonlijke eigendommen van haar overleden man. Alsof ze hem na zijn dood onbewust wantrouwt.

Aandachtig kijkt ze naar de afdrukken. Ze is nog steeds geobsedeerd door het portret van Jacques. Ze voelt dat de opkomende herinneringen confronterend zijn en beklemmend werken. Haar hartslag loopt op... Ze probeert rustig haar gedachten te laten gaan. In de kliniek is ze langdurig getraind om met schokkende confrontaties om te gaan, maar toch gaat er een siddering door haar lichaam. Haar handen beginnen te beven. Ze

krijgt een brok in de keel bij het zien van een van de foto's. Vooral die met afbeeldingen van de graaf tijdens de sleuteloverdracht van het jachthuis, inmiddels acht jaar geleden, snijden in haar ziel. Ze heeft moeite om haar opkomende emoties te bedwingen. Haar oog valt op de foto van het boottochtje met Jacques op het meer gelegen achter kasteel Arendsee waar ze elkaar eeuwige trouw beloofden. Samen lieten ze toen, ter bevestiging daarvan, symbolisch een steentje in het water zakken. Lange tijd staart ze ernaar terwijl haar ogen steeds vochtiger worden en de eerste tranen over haar wangen beginnen te lopen.

'Ik heb dit niet gewild Jacques,' mompelt ze. 'Ik heb dit echt niet gewild.'

Ze voelt dat de glimlach op de foto van Jacques een verlamrende werking op haar heeft. Zo kende ze hem natuurlijk, maar wie was Jacques werkelijk? Als ze de overige kiekjes bekijkt valt haar blik plotseling op een oude foto met daarop een onbekende vrouw afgebeeld die haar linkerarm om de schouder van Jacques geslagen heeft. Het lijkt alsof de foto lange tijd opgevouwen in een portefeuille heeft gezeten gezien de beschadigingen aan de hoeken. Ze zitten naast elkaar gehurkt op een bospad aan de rand van het bos. Violetta bekijkt het plaatje aandachtig en ziet het geluk van beide lachende gezichten afstralen. Dit exemplaar moet, gezien de jeugdigheid van Jacques, ver voor hun huwelijk genomen zijn. Op de grond ligt voor hen een reebokje met een wapen erop. Als ze er nog wat nauwkeuriger naar kijkt ziet ze dat Jacques het geweer nog in de hand heeft en de vrouw met haar rechterhand een takje in de mond van het ree vasthoudt. Violetta weet als jager dat het een eerbetoon is aan het bemachtigde wild. Vast een vrouwelijke *jungjäger*² die instructie kreeg over hoe het wild neer te leggen, houdt ze zichzelf voor. Jacques was nooit te beroerd om een ander in de jachtrituelen in te wijden. Op de achtergrond van de foto staat een houten paal van ruim twee meter hoogte met daarop een geel bordje waarop een zwarte uil geschilderd is. Ze voelt een enorme warmte in haar gezicht opkomen. Een warmte die gevolgd wordt door een plots

² *Jungjäger*, een jager die geslaagd is voor zijn jachtexamen.

opkomende woede, een intense boosheid. Haar hart gaat tekeer en elke slag is tot in haar hals voelbaar. Ze herkent het bordje met het zwarte uiltje. Niet omdat het aangeeft dat het een beschermd *Naturschutzgebiet* is, maar omdat er een grote zwarte granieten herdenkingssteen met inscriptie naast staat. Het is de plek waar zij met Jacques zo vaak voorbij gewandeld heeft. De steen staat bij de ingang van het bos naast hun jachthuis "*Klein Schorfheide*". Op de steen staat vermeld dat een van de voorvaders van graaf Von Falkenhagen zu Feldberg stichter en eigenaar was van het bos "*Klein Schorfheide*". De herdenkingssteen is er eind jaren zestig geplaatst. Het bos met het gelijknamige jachthuis valt onder het grote *Naturschutzgebiet* "*Schorfheide-Chorin*" en maakt deel uit van 1.291 km² Morenenlandschap³. Ze draait de foto om en leest de vervaagde tekst:

...Von deine liebhabende Frau, Esther Neuman. 9 - september 2002....

Ze voelt de grond onder haar voeten wegzakken. Ze laat zich op de bank vallen. Ongemerkt gaat ze sneller ademen waardoor ze een aanval van hyperventilatie voelt opkomen die ze ternauwernood kan onderdrukken. Ze smijt de foto met afschuw van haar af en loopt strompelend naar de keuken om een glas water te pakken. Daar houdt ze zich aan het aanrechtblad vast, buigt over de gootsteen en kan haar maagkrampen niet meer bedwingen. Kokhalzend, vijf...zes...zeven keer achter elkaar spuugt ze van misselijkheid in de gootsteen. Haar ogen raken zwaar betrand. Ze draait zich om en realiseert zich dat ze haar kwaadheid nauwelijks kan beheersen en grote moeite heeft haar emoties te bedwingen.

Jacques, haar bloedeigen Jacques...haar man...ze kan het niet geloven. De zin staat vanaf nu als een screenshot in haar hersens gegrift. Als een onuitwisbare prent in haar geheugen.

...Von deine liebhabende Frau...Esther...

³ Een morene is een landvorm ontstaan door een gletsjer of ijsskap, waarbij het duidelijk herkenbare ruggen in het landschap betreft.

...Von deine liebhabende Frau...Esther...

Ze wil niet geloven dat Jacques ooit getrouwd zou zijn geweest met Esther Neuman. Nu pas dringt het tot haar door en realiseert ze zich dat Jacques haar niet alleen voorgelogen heeft over zijn ziekte oniomanie, maar dat hij ook nog getrouwd is geweest... getrouwd in Duitsland... zonder dat zij daarvan op de hoogte was!

Waarom heeft hij dat verzwegen voor mij?

Waarom voor mij...? Verdomme, wat een rotzak!

Waarom heb je mij dat aangedaan!?

Waarom heb ik dat verdiend?

Ze beseft dat haar naïviteit destijds haar zwakste punt was. Hoe heeft dit onopgemerkt voor haar kunnen blijven. Van woede gooit ze haar glas weg dat in de kamer op de rand van de televisietafel uiteenspat.

Na enige tijd aan het aanrecht gestaan te hebben raapt ze de bewuste foto van de vloer en legt deze apart. Ze huilt met de handen voor haar gezicht en voelt zich bedrogen, gekleineerd, vies en misbruikt. Niet alleen financieel is ze door hem geruïneerd, maar ook haar onbeantwoorde liefde blijkt op los zand gebouwd te zijn geweest...een door Jacques bewust wankel onderhouden bouwwerk zonder fundament. Opnieuw herinnert ze zich het oude gerucht over de vermeende relatie van Jacques met zijn huishoudster. Bittere woorden heeft zij daarover gesproken, vooral tegen naaste vrienden toen uitkwam dat Jacques haar bedrogen had. Het had haar zelfs zover gebracht dat zij op de vraag van de begrafenisondernemer of er een grafmonument moest komen op zijn graf, had geantwoord: 'Een paaltje met een nummer is goed genoeg'.

Alle gebeurtenissen komen plotsklaps in een heel ander daglicht te staan, nu blijkt dat er een geheel andere waarheid aan het licht komt. Haar onvoorwaardelijke vertrouwen wat zij in Jacques had krijgt een heel andere wending. Een wending waarbij bedrog en vernedering centraal lijken te hebben gestaan.

Althans...voor hem.

Ze beseft dat Jacques haar zelfs na zijn dood nog weet te raken.

'De rotzak...' zegt ze.

Ze voelt geen enkele behoefte meer om nog andere kiekjes te bekijken en daardoor pijnlijk geconfronteerd te worden met zijn dubbelleven. Bij het terugleggen van de foto's in de doos valt haar oog nog op een aantal bankafschriften. Als ze deze vertwijfeld uit de doos grist valt er een krantenknipseltje op de grond. Mistroostig als ze is, leest ze de rouwadvertentie. Nog nauwelijks bekomen van de eerste pijnlijke confrontatie met het verborgen verleden vreest ze de ontdekking die volgt. Met bevende handen houdt ze de advertentie vast.

Als ze ook de achterkant bekijkt herkent ze een schets van haar geliefde jachtrevier. Verbaasd kijkt ze naar de markeringen op het kaartje. Het is een tekening, destijds gemaakt door Jacques.

De toegangen van het bos zijn geflankeerd door de palen met de gele 'Naturschutzgebiet' bordjes. In het midden staat het jachthuis. Dan valt haar oog op het rode kruis, de plek waar jachtopziener Neuman destijds gevonden is. Ze pakt de foto met de onbekende vrouw weer van de tafel en leest nogmaals de naam op de achterkant.

...Esther Neuman....

Natuurlijk kan ze zich de dood van boswachter Neuman nog goed herinneren. Ze waren er destijds kapot van. Iemand die zelfmoord pleegde in hun zo geliefde jachtrevier. De opgewekte jachtopziener die altijd door iedereen zeer gewaardeerd en bewonderd werd. Jacques kon er buitengewoon goed mee opschieten... zo zei hij altijd....

Plotseling valt haar de naam weer in...

De achternamen... Neuman...Esther Neuman...Olaf Neuman...

Ze realiseert zich dat ze zojuist een gruwelijke ontdekking heeft gedaan. Ze gelooft niet in coincidenties. Zeker niet op dit punt. Violetta kan niet om de gedachte heen dat Esther Neuman de dochter moet zijn van jachtopziener Neuman die destijds op tragische wijze aan zijn einde gekomen is.

Ze kijkt nogmaals naar de datum op de foto. 9 september 2005! Esther kwam dus al in 2005 in het bos... samen met Jacques... Ze heeft moeite haar gedachten te ordenen. In welke film ben ik beland...? Het zal toch niet zo zijn dat mijn Jacques wat met de moord...nee...oh mijn God...nee... laat het niet waar zijn...Laat mijn gedachte niet bewaarheid worden dat mijn lieve Jacques de 'zelfmoord' op zijn geweten heeft van... oh...mijn God... laat het niet waar zijn!

Alle scenario's zoals feitelijkheden uit het verleden, gedragingen van Jacques, gebeurtenissen, flitsen in beelden voorbij. Twee jaar lang heeft ze zich moeten laten behandelen. Het lijkt alsof er twee jaren verloren zijn gegaan door het mogelijke bedrog van een meesteroplichter, een huwelijkszwendelaar die op perfecte wijze

met zijn geveinsde 'charme' vrouwen wist in te palmen. Violetta staat op en kijkt door het keukenraam naar buiten. De weidse vlakke van het Groningse land staat synoniem voor de leegte die in haar gedachten opkomt. Jacques, die haar goedheid op geraffineerde wijze heeft misbruikt. Hij die een zorgvuldige schijnliefde wist op te bouwen ten gunste van zijn eigen financiële gewin. Die besloot dat ze daarom af en toe een weekendje langs mocht komen. Voor de jacht. Hoe vaak was er al niet binnen twee minuten na aankomst een hooglopende ruzie? Natuurlijk heeft ze ervaren dat het maandelijkse bezoek aan haar jachtrevier nooit vlekkeloos verliep. Zeshonderd kilometer in haar eentje gereden om je bij aankomst af te laten snauwen. Jacques was geen warme persoonlijkheid. Ze werd als zijn vrouw nooit hartelijk ontvangen. Hij deed de deur nog niet eens open voor haar. Na een lange reis moest ze na aankomst veelal zelf in de keuken nog een maaltijd klaarmaken. Gelukkig reed ze incidenteel mee met Berthold Schaapman en Herbert de Vaux, vroegere jachtvrienden van Jacques uit de tijd dat ze samen lid waren van een broederschap. Dat waren gezellige tijden. Ze denkt nog vaak terug aan de wijze waarop de beide mannen Jacques geholpen hebben met allerlei klussen. Niet alleen aan het jachthuis maar ook met herstellen van de hoogzitten in het jachtrevier. En Jacques...? Jacques deed niets, ze is er bijna aan ten gronde gegaan, maar ze beseft dat ze ondanks alles bij hem bleef. Het was immers zo'n lieve man, hield ze zichzelf voor. In werkelijkheid was het verlatingsangst. Het borderlinesyndroom waar ze nu uiteindelijk jarenlang voor is behandeld.

Ze kijkt op de klok en ziet dat het inmiddels 22.00 uur geworden is. Het is een verschrikkelijke oudejaarsavond sinds ze na jaren weer thuis is. Een met vreselijke herinneringen. Als ze de foto's wil opbergen valt haar oog op een aantal bankafschriften. Onbewust pakt ze er een paar tussenuit en bekijkt ze stuk voor stuk aandachtig. Het valt haar op dat het telkens één afschrift per maand is met een vast bedrag, negenhonderdenvier euro! *Nr. 47.*

Tasschengeld/unterhaltsgeld' staat er als omschrijving. Alleen een omschrijving met een tegenrekeningnummer.

Gehaast bekijkt ze de andere bankafschriften. Ze zien er identiek uit. Op elk afschrift staat hetzelfde bedrag vermeld. Negenhonderdenvier euro!

'Doe mij dit niet aan Jacques. Zeg dat het niet waar is!' mompelt ze.

Ze telt de aantallen en komt op vierenzestig! Vierenzestig afschriften met hetzelfde bedrag. Ruim negenenvijftigduizend euro is er overgemaakt op een bankrekening van Jacques.

Door de term '*unterhaltsgeld*' beseft ze dat het alimentatiegeld moet zijn geweest waarvan zij niet op de hoogte was. Het bankrekeningnummer komt haar onbekend voor.

Waarom heb je dit voor mij verzwegen?

Waarom Jacques?

Waarom heb ik je dan elke maand geld gestuurd Jacques?

Van wie is het geld afkomstig?

Wie deed deze stortingen?

Ze legt een van de afschriften apart. En dan te beseffen dat háár vermogen door toedoen van Jacques is gereduceerd tot nihil. Ze hadden zelfs schulden opgebouwd bij haar ouders. Nu moet ze zien rond te komen van een bijstandsuitkering. Als zzp'er heeft ze door haar 'verblijf' twee jaar niet kunnen werken. Ze beseft dat ze op gruwelijke wijze slachtoffer is geworden van een charlatan... een oplichter die vrouwen tot willoze slachtoffers maakt en ze op uiterst sluwe wijze financieel uitbuit. Het wordt Violetta te veel... Ze worstelt met haar zelfcontrole.... Die avond moet ze een beroep doen op haar geestelijke veerkracht en zich intens herpakken om niet terug te vallen in oncontroleerbare woedeaanvallen. Ze besluit een goede fles wijn open te trekken en schenkt zichzelf een glas vol.

Ik moet alles in kaart brengen, rationeel en helder blijven denken, zo houdt ze zichzelf voor. Gelukkig is ze er nu op getraind om niet in paniek te raken ook al kost het haar veel moeite. Natuurlijk zijn er cruciale vragen die haar bezighouden, maar ze beseft dat ze daar nimmer antwoord op zal krijgen.

Waarom ik?

Waarom overkomt mij dit?

Waarom heb ik dit te danken?

Wat heb ik je misdaan Jacques?

Wat was de werkelijke rol van Esther Neuman?

Heeft Esther - de voor Violetta onbekende ex van Jacques - zijn gedrag bepaald?

Wilde Jacques toch alleen met Esther verder...?

Profiteerde hij daarom van mij?

Die avond drinkt Violetta het beeld van de harde werkelijkheid weg. Ze worstelt met de waarheid die het directe gevolg is van haar grenzeloze naïviteit die haar bijna fataal werd. Ze realiseert zich dat ze alles kwijt is...haar man...haar jachthuis...haar jachtrevier...haar vrienden...

De prijs die ze daarvoor betaald heeft is hoog, heel hoog.

Het onbestemde gevoel dat het niet anders kan dan dat de rekening bij één persoon moet worden gelegd maakt zich van haar meester. Eén persoon die er de oorzaak van is dat Jacques hun relatie gaandeweg aan het wankelen heeft gebracht. Esther... Esther Neuman... Zij is het die op geraffineerde wijze geprobeerd heeft Jacques terug te krijgen. Dat moet het zijn, denkt Violetta. Dat is de ware reden waarom Jacques zich niet volledig aan mij kon geven ondanks dat hij voor mij had gekozen. Daarom deed Jacques zo tegen mij. Natuurlijk, dat is het. Daarom voelde ik mij niet meer welkom! Het kan niet anders! Die feeks is zich bewust in onze relatie blijven mengen.

Violetta doet er alles aan om haar eigen falen, de ontkenning van haar naïviteit, in de schoenen van Esther te schuiven.

'Als zij niet op de achtergrond in Jacques' leven had ingebroken had ik nu nog een goed leven gehad met mijn lieve man', mijmert ze.

Die avond passeren vele scenario's de revue. Ze trekt uiteindelijk de conclusie dat er maar een persoon verantwoordelijk is voor alle ellende die haar is overkomen. Die rekenschap moet afleggen voor haar meerjarige psychiatrische behandeling.

Die haar leven te gronde gericht heeft.
Die alles afgepakt heeft wat haar dierbaar was.
Die uiteindelijk de dood van Jacques op haar geweten heeft.
Esther Neuman...! Zij die mijn leven vernietigd heeft!

3 Januari 2018, 11.00 uur.

Huize Arno en Gerda

Het is midden in de winter. De temperaturen zijn een paar graden boven nul, maar door een laaghangende felle zon is het buiten redelijk aangenaam. Hier en daar ligt er nog een dun laagje sneeuw. Zo ook in het verderop gelegen jachtrevier van Herbert de Vaux en Berthold Schaapman. Beiden kennen de jachtgebieden in de Uckermark goed. Zij beoefenen samen al vele jaren de jacht in de regio. Het is een van de mooiste jachtgebieden in het voormalige Oost-Duitsland. De Vaux, begin zeventig en verslaafd aan roken, heeft een enigszins gedrongen postuur, grijze baard en als gewezen bankier beschikt hij over een open maar ook eigenwijs karakter. Hij kan met recht een ‘*Alt Jäger*⁴’ worden genoemd. Berthold Schaapman daarentegen is begin zestig en kent De Vaux van een vereniging waar ze samen lid van zijn. Schaapman heeft nog maar enkele jaren een jachtakte, maar is een buitengewoon gedreven en gepassioneerd jager. Tezamen jagen ze nu alweer twee jaar in hun nieuwe jachtgebied. Daarvoor deden ze dat nog bij Jacques in ‘t Gooi. Toen ze vlak voor zijn dood door hem benaderd werden voor de verlenging van een begehungsschein hebben ze afscheid genomen van “Klein Schorfheide”. De exorbitante prijs die hij vroeg, achttienhonderd en vijftig euro om weer een jaar te mogen jagen, dwong hen met pijn in hun hart vaarwel te zeggen. Later bleek dat er geen mogelijkheid meer was om de jacht daar te beoefenen omdat kort na de dood van In ‘t Gooi Violetta gedwongen werd, vanwege achterstallige huurschuld, het jachthuis te verlaten. Maar Schaapman en De Vaux wilden het liefst in de Uckermark blijven jagen omdat de flora en fauna daar buitengewoon rijk en divers is. Dat Herbert en Berthold nu in de buurt van hun voormalige jachtveld opnieuw kunnen jagen is een toevalstreffer. Op een Hollandse jachtwebsite werden diverse

4 Alt Jäger: Een Duitse benaming voor een zeer ervaren jager op leeftijd.

jachtgronden aangeboden waardoor ze in contact kwamen met een Nederlandse politieagent, Peter de Roos. De Roos had nog twee *begehungsscheinen*⁵ beschikbaar voor het jachtveld Gross-Kolpin. Hij was er combinant in een Duits jachtgezelschap. Na enkele kennismakingsgesprekken tussen De Roos en De Vaux en Schaaapman kwamen ze in aanmerking voor deze twee *begehungsscheinen*. Nota bene op twintig kilometer van hun oude geliefde jachtveld. Een geweldige kans! Een bijkomstig voordeel was dat ze in het verleden, toen ze nog jaagden in "Klein Schorfheide", het landhuis Eichenhain van Nathalie Wenke regelmatig hadden bezocht. Als er drijfjachten werden gehouden dan overnachtten de Nederlandse jagers daar. Landgoed Eichenhain ligt nog geen tien kilometer van Arendsee, de plaats waar het jachthuis stond.

Het landhuis werd in 1922 gebouwd door Adolf Heinrich Graf von Arnim-Boitzenburg als een herenhuis en tot 1945 bewoond door een jongere broer van het gezin. Na 1945 werd het gebruikt als school en verpleegpost en in 1992 werd het door de gemeente Eichenhain opnieuw verkocht aan de familie Von Arnim.

Gedurende twee jaar werd het voormalige herenhuis verbouwd tot hotel "Landhuis Eichenhain". In 2005 werd het gekocht door Nathalie Wenke, die het helemaal renoveerde. Nu heeft het vijftien comfortabele, ruime en stijlvol ingerichte kamers. Op de begane grond zijn er twee salons, twee hallen en twee terrassen, een op het zuiden met uitzicht op het water en de andere op de Eichenhain. Verder is er een kruidentuin in het atrium.

Daarnaast heeft het landhuis annex hotel een bibliotheek en een vergaderzaal.

Nu jagen De Vaux en Schaaapman al ruim twee jaar in Gross-Kolpin. Ze zijn blij met de mooie verblijfslocatie bij de familie Tabbert, niet ver van hun jachtrevier. Deze bezitten enkele huisjes op een privaat erf die ze naar volle tevredenheid verhuren aan

⁵ Een Begehungschein is te vergelijken met een artikel 3.20 lid 4 verklaring van de Nederlandse Wet natuurbescherming, noodzakelijk wanneer men in een Duits veld wil jagen zonder het bijzijn van de gastheer/jachthuuder of combinant. Deze verklaring verschilt per Bundesland.

enkele Nederlandse jagers of een verdwaalde toerist op doorreis. Nathalie Wenke kent Arno en Gerda Tabbert al vele jaren. Het landgoed is immers niet ver van de familie Tabbert af. In een dergelijk dun bewoond maar uitgestrekt gebied zijn contacten belangrijk.

De Nederlandse jagers zijn graag geziene gasten. Berthold en Herbert zijn de vorige avond na een inspannende rit laat aangekomen in hun jachtgebied Gross-Kolpin⁶. Een klein gehucht met oude betonnen flatjes. De Vaux noemt ze steevast Stalin-bunkers. Door het plaatsje loopt een smalle weg geheel geplaveid met honderden jaren oude grillige zwerfkeien. Naast enkele huizen liggen er ook een paar oude boerderijen aan de weg waarvan de bijbehorende landerijen deel uit maken van het zeshonderd hectare grote jachtrevier. Uiteraard heeft het ook, zoals bijna elk gehucht, een klein goed onderhouden kerkhofje, ondanks dat het nauwelijks vijftig inwoners heeft. De tijd lijkt er stilgestaan te hebben. Binnen in het jachthuis van de familie Tabbert beëindigen Herbert en Berthold hun ontbijt dat door Gerda Tabbert was klaargezet. Ze besluiten het jachtveld in te gaan om de voederplaatsen te controleren.

‘Kom op Herbert, we gaan straks kirren?’ zegt Berthold bij de deuropening. ‘Het is al tien uur!’

‘Eh, rustig aan Berthold, eerst koffie en een sigaretje. Je weet zonder koffie doe ik niets.’

Herbert de Vaux loopt slecht en komt kuchend naar buiten.

De sigarettenrook in combinatie met de frisse wind op het terrasje voor hun verblijf snijdt hem in de keel.

‘Stop toch eens met roken,’ sneert Berthold hem toe.

‘Luister eens even, ik rook wanneer ik roken wil en als je er een hekel aan hebt, ga gerust ergens anders zitten. Ik ben dat gezeik van je over dat roken van mij spuugzat.’

⁶ Gross-Kolpin ligt diep in het voormalige Oost-Duitsland. 80 kilometer ten noordoosten van Berlijn.

⁷ Kirren; Duitse term voor het verzorgen van de wildvoederplaatsen.

Berthold kent de traditionele reactie van Herbert. Zeker in de ochtend als hij veelal slecht gehumeurd is. Hij moet altijd glimlachen als hij de oude De Vaux weer op de kast weet te jagen. De Vaux geniet als oud-bankier van zijn pensioen. De gezelligheid en spanning die ze samen beleven willen ze beiden voor geen goud missen. Als ze na afloop van een avond aanzitten⁸ in het huisje aankomen neemt Herbert bijna altijd een stevige borrel.

‘Een onontbeerlijk levenselixer!’ zegt hij steevast.

De Vaux is een meestersverteller daar waar het gaat om zijn jachtervaringen. Die vinden na de jacht onder het genot van een borreltje ook gretig aftrek. Herbert legt nog even zijn jachtspullen op het gras naast de koffietafel.

‘Het is fris Berthold, kleeid je goed aan voordat we het veld in gaan.’

‘Ach, de zon wordt straks wat krachtiger,’ zegt Berthold terwijl hij voor Herbert een grote mok met warme koffie neerzet.

‘Zeg Berthold... niet om het een of ander maar hebben we voldoende mensen voor de drijfjacht voor zaterdag?’

‘Ik dacht het wel. We hebben dezelfde groep jagers uitgenodigd als drie jaar geleden bij In ‘t Gooi. Rob den Vogelaere, Bab van den Blink, Sep Oudekerke en dan hebben we nog de twee nieuwe jagers uit het jachtveld verderop.’

‘Je bedoelt Jan van Houten en Cees van Dalflen die in Bollwintal de jacht hebben?’

‘En de graaf en zijn vrouw,’ vult Herbert aan.

‘Precies, dan zijn we met z’n negenen.’

‘Dat moet genoeg zijn. De meesten komen vrijdag aan alleen Jan van Houten en Cees van Dalflen komen zaterdagavond en kunnen dus alleen de jacht op “Klein Schorfheide” bijwonen.’

‘Lijkt mij prima Berthold. Punt is dat we in ieder geval genoeg mensen hebben bij de drijfjacht in het bos.’

Als Herbert een slok warme koffie neemt kijkt hij over het grasveldje naast het zomerhuisje. Hij is blij dat hij op zijn leeftijd,

⁸ Aanzitten: op een hoogzit in het jachtveld wachten op het wild.

ondanks zijn afnemende gezondheid, nog steeds actief de jacht kan beoefenen.

‘Goh... schiet mij zomaar wat te binnen Berthold.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, weet je nog wel dat we drie jaar geleden jaagden onder Fürstenwerder, hier twintig kilometer verderop?’

‘Zeker! Bij In ‘t Gooi in Arendsee bedoel je?’

‘Precies,’ zegt Herbert terwijl hij een suikerklontje in de koffie laat vallen. ‘Weet je Berthold, als we Violetta nu eens uitnodigen...?’

‘Violetta..?’ vraagt Berthold verbaasd.

‘Ja Violetta... waarom niet? Ik zou niet weten hoe het haar de laatste jaren vergaan is, maar misschien vindt ze het wel leuk om weer eens op jacht te gaan.’

‘Als ze nog jaagt Herbert, maar dat weet ik niet zeker. Ik heb namelijk al lange tijd niets meer van haar vernomen.’

‘Weet je Berthold, anderhalf jaar geleden sprak ik bij toeval iemand die haar kende. Die vertelde mij dat ze na de moord op haar man helemaal was doorgedraaid en in een inrichting was opgenomen.’

‘Dat klinkt erg heftig. Ik kan me alleen nog herinneren dat ze een keer bij een drijfjacht een reebok aan pulver geschoten heeft op nog geen vijftig meter afstand.’

‘Ja dat verhaal ken ik, een ‘goed geweer’⁹ was het in ieder geval niet, althans dat is mij vaker ter ore gekomen, maar dat is geen reden om haar niet uit te nodigen. Misschien vindt ze het geweldig om weer eens deze richting op te komen. We kunnen het haar voorstellen. Zal ik haar eens bellen...?’ vraagt Herbert.

‘Ja doe maar, eens kijken wat ze te melden heeft. Ben benieuwd hoe ze reageert. Het is tenslotte enige jaren geleden.’

⁹ Met de term ‘een goed geweer’ wordt in de jacht een persoon bedoeld die betrouwbaar en een goede jager is die uitmuntend kan schieten.

3 Januari 2018, 11.30 uur.

Jachtrevier Gross-Kolpin.

Oké Herbert,' zegt Berthold gedecideerd. 'Ik heb mijn koffie op en ga de jachtspullen inladen in de Daihatsu. Ik kan niet wachten om ons gebruikelijke rondje in het veld te maken. Ben benieuwd of er nog voldoende sneeuw op de akkers ligt zodat we nog verse sporen kunnen lezen. Mogelijk kun jij alvast een belletje plegen naar Violetta, wellicht is ze bereikbaar,' roept Berthold hem nog na als hij onder het poortje door naar de parkeerplaats loopt.

'Ga ik gelijk even doen,' antwoordt Herbert.

Berthold opent de achterklep en laadt alle jachtspullen in de auto. Het is gebruikelijk dat ze bij aankomst in Gross-Kolpin een rondje door het veld rijden om een indruk te krijgen hoe het jachtrevier erbij ligt. Ook kijken ze tegelijkertijd waar de meeste wissels¹⁰ lopen. Als hij alles in de jachtauto heeft geladen doet hij nog een laatste controle. In zichzelf pratend checkt hij alles na.

'Oké, wat hebben we? Het geweer van Herbert, mijn geweer, de jachtassen met alle jachttoebehoren. Snoeischaar om wat hinderlijke takken weg te nemen die voor een hoogzit hangen. Messen, verrekijkers, spullen om te ontweiden,' mompelt hij. Tevreden gooit hij de achterklep dicht.

'Zo, klaar voor vertrek!'

Hij besluit nog even naar de garage van Arno te lopen om uit een oude groene militaire jerrycan wat benzine over te gieten in zijn auto. Arno zorgt goed voor zijn gasten. Hij haalt altijd voorafgaand aan hun komst een volle jerrycan met benzine in het kleine oude vestingstadsje Templin, zo'n vijftien kilometer verderop. Het is het enige plaatsje waar in de buurt benzine te krijgen is. Handig stopt Berthold de zwarte trechter in de tank en laat de jerrycan leeglopen. Ook het kleine plastic exemplaar van tien liter als reservevoorraad wordt bijgevuld.

¹⁰ Een wildpad, wildspoor of wissel is een door dieren gevormd pad in het landschap. Deze sporen vormen vaak een vaste verbinding tussen foerageer- en rustgebieden of drinkplaatsen. ...

'Zo, wij kunnen weer vooruit!'

Als Herbert zijn koffiemok op de tafel heeft gezet gaat hij Violetta bellen. Hij heeft haar mobiele nummer nog steeds in zijn telefoon opgeslagen.

'Hallo?' zegt een stem aan de andere kant van de lijn.

'Hallo, met Herbert. Herbert de Vaux. Spreek ik met Violetta?'

'Met wie zegt u?'

'Herbert.... Herbert de Vaux.'

'Welja, wat een verrassing, nu hoor ik het! Dag Herbert... Ja, je spreekt met Violetta de Wit. Dat is een tijd geleden.'

'Allereerst nog de beste wensen voor het komende jaar.'

'Ja, dank je Herbert, jij ook de beste wensen.'

'Sorry dat ik niet gelijk mijn eigen naam zei, maar ik word nog weleens lastiggevalen.

'Ik begrijp het, hoe gaat het met je? Ik heb lange tijd niets meer van je vernomen.'

'Ja, dat klopt Herbert.... goh.... wat leuk dat je belt... Ja...kijk dat zit zo...'

Violetta is positief verrast door het telefoontje.

'Ja wat zal ik zeggen, ik ben een hele tijd uit de roulatie geweest.'

'Dat is mij ook zijdelings ter ore gekomen,' zegt Herbert.

Violetta is op haar qui-vive. Ze moet voorzichtig zijn met wat ze loslaat. Niemand hoeft te weten dat ik in een kliniek ben geweest, houdt ze zichzelf voor.

'Violetta... ben je nog aan de lijn?' vraagt Herbert.

'Eh...ja...natuurlijk. Je moet begrijpen dat ik na de moord op Jacques behoorlijk verward was vandaar dat ik voor lange tijd bij mijn zus op Sardinië verbleef. Dat heeft me erg goed gedaan. Om eerlijk te zijn ben ik toevallig vorige week weer thuisgekomen en ben nu mijn huis nog een beetje aan het opruimen, maar vertel Herbert, waarom bel je mij?'

Even twijfelt Herbert of hij Violetta moet confronteren met de wetenschap dat hij van derden heeft gehoord dat ze langdurig in een kliniek opgenomen is geweest. Hij besluit daarover geen opmerking te maken. Tenslotte is het haar leven en Herbert vindt

dat Violetta dat zelf zou moeten vertellen indien ze daar wat over kwijt zou willen.

‘Eh...ja...dat zal ik je vertellen Violetta. Ik ben op dit moment met Berthold in Gross-Kolpin, een klein plaatsje ten zuiden van Arendsee dat je ongetwijfeld nog wel zult kennen.’

‘Zeker, ik weet waar het ligt,’ beaamt ze. ‘Heb je daar nu een jachtrevier?’

‘Inderdaad, wij jagen daar sinds een kleine twee jaar.’

‘Wat leuk dat jullie een nieuw jachtgebied hebben gevonden.’

‘Zeker, we beheren dat al enige tijd. Je zult begrijpen dat we niet meer konden jagen in dat van jou nadat je naar Nederland was vertrokken. Het is een te lang verhaal om het allemaal door de telefoon uit te leggen, maar we vertellen je dat graag als we je ontmoeten.’

‘Ontmoeten?’ vraagt ze verbaasd.

‘Ja, dat klopt. We willen je namelijk graag voor het komende weekend uitnodigen om te komen jagen. We houden namelijk een drijfjacht.’

‘Oh, je overvalt me daarmee. Ik voel mij bijzonder vereerd maar het is allemaal wel erg kort dag. Mijn huis is nog een puinhoop.’

‘Des te meer reden om er even tussenuit te gaan,’ merkt Herbert lachend op.

‘Daarbij komt ook nog dat ik geen Nederlandse jachtakte meer heb, althans ik heb ‘m niet jaarlijks kunnen verlengen omdat ik in het buitenland was.’

Violetta beseft dat ze niet de waarheid spreekt, maar ze kan niet anders. Ze voelt geen enkele verplichting om zich over haar ziekte uit te laten.

‘Maar ben je nog in het bezit van een driejarige Duitse akte?’ vraagt Herbert belangstellend.

‘Ja, die is nog één jaar van kracht.’

‘Mooi Violetta, dan is dat probleem opgelost. Die is dus nog steeds geldig.’

‘Maar dan nog heb ik geen wapen. Dat heb ik destijds verkocht, je weet dat ik een Blaser R95 kaliber .30-06 had. Ik werd eigenlijk, door de benarde financiële situatie waarin ik mij bevond,